

ESTHER VERTELMAN (45)

scheikunde MSc 1998-2004,
daarna promotie (2009), projectleider
internationale accreditaties Faculteit
Economie en Bedrijfskunde RUG

PETER DIJKSTRA (46)

scheikunde MSc 1998-2005,
promotie in 2017, research technician
bij Polymeerchemie RUG

✍ ELLIS ELLENBROEK

Relatie sinds: 17 december 1998, kerstdiner Chemische Binding /
getrouwd: 17 april 2009 / gezin: dochter Bente (13)

‘Zijn mailtje na de kerstvakantie van 1998 vond ik schattig. We hadden net voor Kerst gezoend, maar Peter wist niet of we verkering hadden. Hij schreef dat hij dat niet rechtstreeks durfde te vragen. In reactie op die mail vroeg ik hem te eten. We hebben samen gekookt. Daarna zijn we nooit meer uit elkaar geweest.

Ik had Peter in de KEI-week al gezien. Hij zat in mijn KEI-groep. Toen vond ik hem irritant, een betweter. Maar dat ik het maar een dag heb volgehouden met dat groepje kwam niet door Peter, maar doordat de KEI-leiders Vindicaters waren. Van Vindicaters moest ik toen al niks hebben. Peter vroeg me ten huwelijk met een zelf geknutseld Lego-dooosje. Twee poppetjes die op ons leken hielden een verlovingsring vast. Hij is van de maffe acties. En hij mag me graag plagen. Niet iedereen zal er de grap van inzien dat hij bijvoorbeeld allerlei Valentijnsrotzooi voor me koopt. Chocola met “Ik houd van jou”. Of van die hartjes-vormige kaarsen van de Xenos die verschrikkelijk stinken. En dan een dag later, als ze voor de helft van de prijs zijn. Met de geboorte van Bente was Peter de rots in de branding. Ik had veel bloed verloren. Mijn placenta moest operatief verwijderd worden en ik moest een week in het ziekenhuis blijven. Terwijl ik op apegapen lagen op de kraamafdeling, lag Bente op neonatologie in een heel andere vleugel. De week erna heeft Peter thuis alles op zich genomen. Ik moest in bed blijven en mocht bijna niks. Tijdens mijn promotie heb ik veel gedoe gehad met mijn promotor. Ik ben erg van strak, deadlines en planning. En de promotor was verre van dat. Dat was frustrerend af en toe. Als ik weer eens in de stress zat, maakte Peter me rustig. Hij kan me terugbrengen naar waar het om gaat. Even met hem knuffelen is vaak al genoeg en dan komt het wel weer goed.

Maar als ik de kamer binnenstorm en begin op te ruimen, wordt hij chagrijnig. En hij is ook graag alleen. Bente en ik weten dat we hem soms even met rust moeten laten.’

‘De eerste maand in Groningen was rottig voor mij. Mijn moeder overleed. De eerste colleges gingen niet fantastisch. En toen kwam het practicum. Vier weken lang acht uur per dag in het lab en ’s avonds nog verslagen schrijven. En ook aardig wat taart eten met onze groep waar Esther ook in zat. De regel was dat als je in het lab iets liet vallen je een streepje achter je naam kreeg. Bij drie streepjes moest je trakteren. Iedereen liet constant dingen vallen.

De laatste donderdag voor Kerst dat eerste jaar hadden we een kerstdiner van onze studievereniging de Chemische Binding, in de kantine. Daarna gingen we de stad in. Volgens mij naar d’Ouwe Brandweer. Daar is onze eerste zoen geweest. Esther heeft alles op de regel, ik ben een chaoot. Zij voegt structuur toe aan mijn leven. Ik pak iets op en halverwege vind ik iets anders toch belangrijker. De zolder moet bijvoorbeeld nog af. Schilderen. Paar plankjes. Maar dat kan ook op een regenachtige dag, vind ik steeds. Esther is degene die mij soms een schop onder mijn kont geeft. Bij haar geboorte werd onze Bente afgevoerd naar de baby intensive care. Mijn vrouw ging de andere kant op, naar een heel andere vleugel. Daar stond ik. Ik ben maar achter die kleine aan gegaan. Bente was omstrengeld met de navelstreng. Het is altijd al een acrobaat geweest. Tegenwoordig turnt ze in de 3e divisie jeugd. Ze heeft pas een gouden medaille gehaald op de balk. Toen ik in 2023 met haar naar ouder-kind-turnen ging wilde ik beslagen ten ijs komen. Ik meldde me bij studententurnvereniging STUGG. Als medewerker van de RUG kun je daar ook bij. In hun omschrijving stond: We leren je de handstand en de koprol. Dat leek me een prima niveau. Maar toen kwam ik daar, liep er een dame met een springplank. Zij sleepte die plank naar een balk, nam een aanloop, en sprong met een salto op die balk. Ik dacht: O no, dat is wel van een andere orde. Ik heb uiteindelijk een jaar geturnd, tussen meiden en jongens van 20, 25 jaar.’